

لږتاسود و مره
گيلامن پښتني

نه لري!

Ketabton.com

حکایت

ټولونه: اتک یوسفزی

ملي گيلامن پښتني
شهيد گيلامن

GILAMAN PASHTEN

کيلہ من وزير

له تاسو دومره كيله من يمه چې حد نه لري

له تاسو دومره كيله من يمه چې حد نه لري!

M Khalid Takal

کيلہ من وزير

گیله من وزیر

له ناسو دومره گيله من یمه چې حد نه لري

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم :	له ناسو دومره گيله من یمه چې حد نه لري!
شاعر :	ملي شهید حضرت نعیم غیرت گيله من وزیر
راټولونه :	اجمل اټک یوسفزی
د پښتې ډیزاین :	بناغلی صابر زیار
خپرنډوي :	خښي کلتوري ټولنه
خپرونو لړ :	(۱۸)
کمپوز :	سلیمان خان
خرڅ :	۵۰ افغانی
چاپ کال :	۱۴۰۳/۵/۲ ⇔ ۲۰۲۴/۷/۲۳
چاپ شمېر :	زرگونه ټوکه

د چاپ حقوق د نوموړې ټولنې سره خوندي دي

+93777111038

مننه او کور ودانی

ددې ټولگې د راتولولو او جوړولو په چارو کې له ټولو هغو ملگرو منندوی یم چې مشورې او ډاډ یې راکړی. په خانګړي توګه له ګران زلمي سلیمان جان نه مننه کوم چې د شهید ګيله من سره په اړیکه کې و او ددې ټولگې یو شمېر شعرونه یې ورسپارلي وو.

دویم د هېواد له خوږ ژبې هنرمندې او په پښتو مینې مېرمنې اغلې هما افغانمینی نه هم د زړه له تله مننه کوم چې د کتاب مالي لګښت ته یې پخپله خوښه ټټر وواهه او لکه د غورځنګ د ټکره او ژبورې مبارزې خور اغلې پېغلې وړانګې لونی په شان یې دلته د قلم او ادب ډګر پیاوړی کړ او دا ټولګه یې د چاپ په بڼه تر مور راوړسوله

تړون .

ددې ټولگې تړون او اهدا د شهيد عثمان لالا ،
شهيد ارمان لوني ، شهيد عارف وزير او شهيد
گیله من . د غیرتي او پښتنو میندو په نوم دی
دا غیرتمندې میندې د ټول پښتون ولس میندې دي
او تاریخ به یې په مېرانو ویاړي

منظور او د پي ټي ايم ټولو سرتېرو ته ډالی
داسې څوک غواړو موږ

چې مو راتول په يو کور کړي داسې څوک غواړو موږ
چې مو زخمونه لږ ټکور کړي داسې څوک غواړو موږ
يو بي وطنه بي کفنه لا وارثه پښتون
که چېرې خلاص نور له پېغور کړي داسې څوک غواړو موږ
چې يو له غر بل له سنگر درېيم له ټانگه گوزي کړي
چې مو راتول په يو شکور کړي داسې څوک غواړو موږ
يسوه د خیر تیره چې کېږدي زموږ دواړو منځ کې
چې مې د ورور سره بيا ورور کړي داسې څوک غواړو موږ

جي مي ٽوپڪ او قلم دواڙه به قلم بدل ڪري
جي نور له جنگه مو زڙه تور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

جي دا د وينو سبلا بونه بس دي ودروي
جي سپين د امن خادر خپور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

جي ڪرني پنگي او ملي جذبي راوپاروي
جي ٽول ولس به شرنڪ او شور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

جي مو تر منڇه دا د جبر دپوال ونروي
جي مو بچي د يوې مور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

جي د پنجاب نه خيله خاوره د اٽڪ وگهي
جي نور اوبه د ظالم زور ڪري داسي ڇوڪ غواڙو مور

اجمل اٽڪ يوسفزي

په قام مين ، قام نه خفه گيله من

د افغانانو او په خانگري توگه د پښتنو تاريخ له بدمرغه په سرو وینو ليکل شوی دی خو د تاريخ ټول جنگونه په پښتون قام تپل شوي دي يو جنگ هم داسې نشته چې پښتنو دي په چالبنکر کشي کړې وي او په بل يې يرغل او برید کړی وي . په داسې حال کې چې پښتون يو مېړنی قوم دی . توره او ټوپک يې ستاينه او زبور دی .

پښتون پښتون وهلی خو په بل يې برید او بلوڅه نه ده کړې . خو د تاريخ جبر په وینو کې لمبولي دي او د شهيدانو هديرې ، نومونه او جنازې يې له شماره وتې دي . د پښتون د توري شرنګ د نړۍ والو په تاريخونو کې اوس هم شرنګيږي او د نړۍ امپراتورانو دي قام ته دوه لاسي سلامي او تسليمي ورکړې ده . د نړۍ د هر مادي ستر طاقت ماته او زوال له همدې خړې پرې خاورې پيل شوی دی . لوی سکندر . مغل . چنگېز . ورپسې انگرېز . روس . امريک او دوه څلوېښت متحدينو ملگرو هېوادونو يې دلته گونډه ووهله او مات گوډ په تېښته بريالي شول . دا ټول په مورې پسې زمونږ خاورې ته راغلي دي او مورې يې د سياسي سياليو او کتو قرباني شوي يوو . د هر يرغل پر وړاندې زمونږ په زرگونو او لکونو ککړې قرباني شوې دي کورونه مو وران شوي دي . بچي مو يتيمان

شوي دي مېندي مو بورې شوي دي او خویندي مو کوندي او
بې کسه شوي دي.

لنډه دا چې ددې پښتون وطن هر کانهې او هره لوپشت خاوره په
وینو لمبېدلې او د اوسني عصر په بارودو کې سوخېدلې ده.
یرغلگر راغلي زور یې وهلی چې مات شوي نو بس تللي خو د
نړۍ وروستی ستر ښکېلاکي ځواک انگرېز چې همدې پښتون
قام له برمه او د سلطنت له بام او تخته راگوزار کړ نو انگرېز د
خپل شیطاني فطرت له مخې خپل سور او شین سترگی پوخ له
پښتون وطن او سیمې نه مات گوډ وویست خو په حقیقت کې
یې خپل تور نسل په وراثت په سیمه کې پرېښود خو توپیر یې
دا و چې شین سترگی د کفر په نامه پښتنو غازیانو مات کړل
خو انگرېز ورته محمد علي جناح جوړ کړ او د اسلام په پاک
نوم او غږ یې یو ځل بیا خپله امپراتوري او باداري د سیمې د
غلامانو په شکل کې ټینګه کړه او دا داسې مقدس نوم و چې
پښتنو ورته سمدواړه تورې په ځمکه کېښودلې. انگرېز نه
یوازې دا چې دوه لوی گاونډي هېوادونه سره ووېشل بلکې د
خپلو دایمي گټو او د وخت د قوي او رقیب شوروي پر
وړاندې یې زموږ وطن او خاوره یو ځل بیا سنگر او دفتر کړ.
منظمو او غیرتي پښتنو د خپل بابا د عدم تشدد غږ بدرگه کړ
او د تور انگرېز د مکر ښکار شول دا ځل سور انگرېز د تور
غلام انگرېز پر اوږو د اسلام توپک کېښود او هر هغه کس
یې په سر پرې وویشت چې د حق او خپلواکۍ پوښتنه او

غوبنتنه يي کوله چې تاريخي بيلگه يي د پاکستان تر زېږېدو لږ وروسته د بابرې قتل عام او د ټکر د ولس قتل عام دی .

وژلو او نيولو ته اسلامي مهر او ټاپه پيدا شوه او د اسلام په چوکاټ کې د حق غوبنتونکو خپل د مکار تور او سور انگرېز له خوا پيل شول . زندانونه ډک شول . حق غوبنتونکي غداران ونومول شول او د وحشت او بربريت په بنودلو او خپرولو د خلکو خولې بندې او وگندل شوې ، ځينې يې شعور د کسان طامع شول او ځينې واخيستل شول . پښتون ولس تر دې دمه پوره ۷۷ کاله محکوم شو ، ووهل شو ، ذليل شو ، په خپله خاوره بې اختياره شو ، په خپلو وسايلو کې بې زورگاره شو . په سياسي او اداري واک او مسايلو کې هېر او بېخي بې برخې شو لنډه دا چې د پاکستان په اسلامي جمهوريه نومي ملک خدا داد کې محکوم ، اسير ، استعمار او استثمار شو . قومي او ملي شخصيتونه يې ترور شول او ټول قام بې سره او بې مشره وساتل شو ، د پښتون په نوم سياسي گوندونو ته هم اختيارات ور نه کړل شول او هسې د پښتون ملت د تپروتني او غلونې په خاطر په رسمي چوکاټونو کې داخل کړل شول ، څه واخيستل شول او چا د حالاتو سره سم ځانونه جوړ کړل . د تاريخ په اوږدو کې د پښتنو په قتل عام او د پښتنو په تذليل يو گوند هم غږ پورته نه کړ او په گوند کې که کوم د شعور خاوند او دردمند غږ پورته کړ نو سبا به ورک او ووژل شو .

د افغانستان د شاهي او جمهوري نظامونو په ضد د افغان حکومت مخالفين په لاهور او اسلام آباد کې وروزل شول او د افغانستان د بياره وړانکارۍ ته ولېږل شول.

په بر وطن گران افغانستان چې کله روسانو يرغل وکړ د پاکستان غوا لنگه شوه د دنيا نه يې هر ډول مرستې راټولې کړې پنجاب يې کور په کور جوړ کړ خو پښتونخوا او بر وطن افغانستان يې لوتې لوتې کړل.

د امريکا په تړيد سنتر چې کله بریدونه وشول بيا د پنجاب غوا لنگه شوه او دا ځل داسې لنگه شوه چې جنرال مشرف ورسره پښتونخوا هم لوتې لوتې او کنډواله کړه.

په بچور، سوات، وزيرستان او نورو سيمو کې يې د خپلو روزل شويو شخصي سپينې ملېشې په واسطه جنگونه پيل کړل په يوه لاس يې له نړۍ والو څخه د تروريزم په نوم مرستې او ډالر اخيستل او په بل لاس يې بېرته په سيمه کې وړانکارې او تروريستان روزل.

د سوات او وزيرستان مظلوم ولس يې پوره شل کاله د جنگ په لمبو کې وسوځاوه هر د پښتنه مور يې بوره او هر د پښتنه خور يې سر توره کړه. ماشومان او سپين ږيري يې ووژل او په هيچا يې ترحم ونه کړ.

په زرگونو پښتانه يې په خپل وطن کې بې کوره او مهاجر کړل. د پښتنو عزتونه يې ليلاء کړل او نړۍ والو ته يې د امن

پسندہ پښتون غلط تصوير او تصور ورکړ چې گوندي پښتون
يعني ترهگر او وژونکي.

د تور تاريخ دا تور دور هم پښتو نېر کړ په دومره لوی قتل
عام او ستري انساني غميزې نه نړۍ اکشن واخيست او نه په
پاکستان کې موجوده د پښتنو ميراثي سياسي گوندونو او دا
تاريخي تنگ او شرم يې خپل راتلونکي نسل ته پرېښود.

دا چې خدای تعالی عادل ذات دی او د خپل بنده اجر نه ضايع
کوي نو د محکومو او مظلومو پښتنو د وحدت او راتولېدو
په خاطر يې منظور احمد او د پښتون ژغورنې غورځنگ په
طبيعي بڼه او شکل پخپله د همدغو پنجابيانو د مظالمو په
نتيجه کې رامنځ ته کړ. پښتون هر څه لرل خو مشر او يووالی
يې نه درلود او د سياسي ليدرشپ د نه شتون له امله دا
غميزه کابو اوه اويا کالو ته اوږده شوه اوس الحمدلله پښتانه
راوښ او منظم شول پي تي ايم يو پلالت فارم شو يو لښکر
شو يو غږ شو او يو جرئت شو ولس وښ شو او د وپري
مهرونه يې له سترگو او زړونو. نه لرې شول يو په بل باور
پيدا شو او د پښتنو لاسونه د دښمن پر وړاندې يو موټی
شول.

خو استعماري مکار نظام ډېر مکار دی ډېرې هڅې يې ددغه
تحريک د بدناملو او شيندلو دپاره وکړې خو شکر الحمدلله
تردې دمه يې دسيسې يو په بل پسې ناکامې شولې، د
غورځنگ ډېر تکړه او ژبور کسان يې په ډېرې سپين سترگی

شهيدان کرل په موجود نظام او اداره کې د شهيدانو قاتلان په سپينه ورځ ورک شول ، د شهيد عثمان خان کاکړ لالا ، د شهيد عارف وزير ، د شهيد پروفيسور محمد ابراهيم ارمان لوني ، د شهيد طاهر داوړ او د نورو شهيدانو قاتلان ورک شول ، د شهيد نقيب وزير بنکاره قاتل راو انور ونه نيول شو بلکې مکافات او سرکاري تحفظ هم ورکړل شو . د غورځنگ اکثره تکړه مشران ونيول شول او پرته له کوم جرم او ثبوت په مياشتو مياشتو او کلونو په زندانونو کې واچول شول . تردې چې بالاخره د غورځنگ وياند او تکړه شاعر حضرت نعيم غيرت چې په غورځنگ کې په گيله منه وزير مشهور و هم لومړی زنداني او بيا دا دی په ډېرې بې رحمۍ د سپين اسلام اباد په زړه کې په رڼا ورځ شهيد کړای شو او قاتلانو ته سرکاري تحفظ ورکړل شو .

د ظلمونو دې لړۍ او دې وروستۍ پېښې يو ځل بيا ټول پښتانه د نړۍ په هر گوټ کې ودرېدل خو دې لوی او نه هېرېدونکي درد پښتانه لاسپې د تور دښمن پر وړاندې متحد او پياوړي کړل .

شهيد گيله من د نړۍ يو له هغو استثنايي کسانو څخه شو چې په لکونو خلکو يې غائبانه جنازې د نړۍ په هر ملک او هر ښار کې وکړې په هر هېواد او هر ښار کې ستر ستر لاريونونه وشول او مکار دښمن ته يې د خطر وروستې زنگ وشرنکاوه .

د شهيد گيله من وينا او شاعري د پښتون ولس د زړونو رسا غږ دی شهيد گيله من لکه شهيد ملنگجان ددې ستر ولس ملي شاعر وپېژندل شو او د خولې هر بيت يې لکه زر ارزښتمند او ملي امانت شو.

موږ په مرگ باور او ايمان لرو دا منو چې شهيد گيله من به نور په فزيکي او حضوري توگه زموږ سره نه وي خو په معنوي توگه هغه ژوندی دی د هغه کلام او شعارونه به د خپلواکۍ تر وروستۍ شېبې انگازې کوي موږ به راوينسوي ، موږ به تنگوي او موږ ته به د تنگ او غيرت جذبې راکوي لکه څنگه چې شهيدان مړه نه وي ژوندي وي دغه شان شاعران او د فکر خاوندان هم نه مري تر شا لښکر پرېږدي او لښکر د سنگر د تاوده ساتلو ذمه واري لري ، دا د حق او باطل تر منځ سپېڅلې جگړه ده دا د ظلم او ناروا پر وړاندې پاکه ملي مبارزه ده او دا د يوه تاريخي ستر قام د ارمانونو او ارزښتونو يوه نه ستړې کېدونکې قافله ده ، زموږ تور مخی دښمن دې په دې پو شي چې دغه کاروان او قافله اوس روانه ده او منزل ته به خامخا ان شاءالله رسېږي راستنېږي نه ، نو په مرگونو او وحشتونو دا سرتېري نه وپريږي او نه به د مشرانو او کشرانو په دغه ډول ظالمانه وژنو خبره ختمه او خلاصه شي . کابو د اوه اوياو کلونو حساب په منځ کې پروت دی د مالي تاوان جبيړه خو به وشي ځکه چې پښتانه ماده پرست نه دي ، خو د

عزت او ناموسي د تاوانونو ټوله ذمه واري د رياست په غاړه
 يرته ده او دا حسابونه به تصفيه كول غواړي.
 درنو لوستونكو زه نه غواړم چې دلته خبرې نورې اوږدې كړم
 موږ ټول ددغه سپېڅلي ملي لښكر او غورځنگ غړي يوو هم
 د پښتونولي هم د انساني شرافت او هم د اسلامي ورورولي
 او كرامت له مخې مسؤليت لرو چې يو د بل په درد او غم كې
 شريك شو.

شهيد گيله من زموږ ملي شاعر او په ملي او اسلامي
 ارزښتونو ملي شهيد دی. له همدې امله لازم او اړين گڼو چې
 د شهيد گيله من دغه ملغلرې چې د حق د كتلو په خاطر يې
 پرې خپل سر بايلود راټولې، محفوظې او راتلونكي كول
 يعني نسل ته وسپارو.

دا يادونه ضرور گڼم چې ووايم ددې ټولگې ډيری شعرونه
 پخپله شهيد گيله من، زلمي سليمان جان ساپي ته راليرلي
 وو چې ورته يې ډيزاين او چاپ ته تيار كړي. د گيله من په
 وينا چې ويل يې اكثره يې نوي شعرونه دي او د كتاب دپاره
 يې پخپله نوم هم د خپل يوه شعريو بيت ټاكلی و چې داسې و
 "زه په سازونو او سندرو باندي مړ ژوندي يم" خو ترڅو چې
 سليمان جان دا شعرونه سره جوړول تر جوړېدو دمخه گيله من
 شهيد كړای شو او دا شعرونه يې موږ سره امانت پاتې شول نو
 ما گران سليمان جان ته وويل چې بس ته خپل كار ته ادامه
 وركړه زما سره يې هم ځينې شعرونه شته هغه به هم ورسره يو

خای کړو او د ژمنې سره سم به یې چاپ کړو ، د سلیمان به وینا چې ویل یې د گيله من هیله وه چې د غورځنگ مشر بناغلي منظور احمد پشتین هم باید پرې یو څو کرښې ولیکي او گيله من ویل چې د بناغلي منظور سره مې په دې هکله خبرې شوي دي او لیکنه به ترې راواخلم.

ما د گيله من د هېلې د پوره کولو په خاطر هڅه وکړه چې د بناغلي منظور لیکل هم پرې راواخلم ، په دې هکله مې د بناغلي منظور سره اړیکه هم وشوه د لیکلو ډاډ یې را کړ خو له یوې خوا د بناغلي منظور د بوختیاو له امله او له بلې خوا د خلکو د کتاب غوښتلو تنده چې موږ یې د چاپ اعلان کړی و ، دومره ډېره وه چې موږ ته یې دا مهلت رانه کړ چې د بناغلي منظور لیکلو ته لږ نور انتظار هم وکړو ، نو ان شاءالله د کتاب په دویم او درېیم وار چاپ کې به خامخا د شهید گيله من دا هیله هم پوره کړو..

د شعرونو د ترتیب او سکڼرو په وخت کې یوه ستونزه دا وه چې د شهید گيله من ځینې شعرونه په وزیرواله او کلیواله لهجه وو چې په عام ډول پرې د نورو سیمو د پښتنو پوهېدن گران وو نو ددې په خاطر چې د شعر اصلیت ته تاوان او تغیر پېښ نه شي موږ له څو مېتودونو څخه کار واخیست او د اصلی شعر تر څنگ مو د هغه لږ معیاري بڼه او شکل هم چاپ کړ د فیسبوک پر پاڼه مو د ډېرو ملگرو نظریات هم پرې راټول کړل او دا ستونزه مو په امانتداری حل کړه .

شعرونو ته اکثره سرليکونه هم ما د خپل کار د اسانتيا په پار وټاکل ، موږ هڅه کوو چې د شهيد گيله من نور خواره واره شعرونه هم له خپرونو راټول کړو او وخت په وخت يې چاپ کړو ترڅو ښه خوندي شي او د ورکېدو مخه يې ډپ شي. ددې ترڅنگ نورو ملگرو هم پتېيلې ده چې د شهيد گيله من په هکله شوې منشورې او نظموې ليکنې راټولې او چاپ کړي چې دا هم يو غوره او خورا ښه کار دی. کورنۍ او د غورځنگ مشران غړي هم غواړي چې د شهيد د زندان خاطرې د "يوويشتمې پېړۍ دوزخ" هم چاپ کړي او همدارنگه لازمه ده چې د شهيد گيله من پخوانی چاپ شوی شعري غورچاڼ "اویا کاله برباد شوم" هم يو ځل بيا په ډېر تیراژ چاپ شي. بيا هم وايو که اړتيا پېښه شي ، خلک او ملگري د بيا چاپ غوښتنه وکړي بيا هم موږ تيار يوو چې د خپل ملي مکلفيت له مخې نوموړی کتاب چاپ کړو.

په ملي او پښتنه مينه او درنښت

اجمل اټک يوسفزی

لوبی

ای پښتونه په ایمان دې لوبې وشوې
په جومات او په قران دې لوبې وشوې

د غفلت د خوب نه کله را پاڅېږې
د ملالې په پېرزوان دې لوبې وشوې

یې مُسلم د اُمّتی حق خوا ادا کړه
په حدیثو د جانان دې لوبې وشوې

ای د وخت مجنون نه هلسه را پېدار شه
د لیلای په تور زلفان دې لوبې وشوې

سر تهی دې د تاریخ پانو کې نشته
په ناموس د باباجان دې لوبې وشوې

مالي پاڻه په چمن دې زاغان گلد دي
په بلبل او په گلان دې لوبې وشوي

په تاريخ کې دې نام خه و اوس دې خه دی
د مېراني په نېټان دې لوبې وشوي

شين گلخان شوي په يو ورور دې تنگ ونکړو
په خېبر او په افغان دې لوبې وشوي

د پښتون خبره کرينه وه د کاني
دانن ولي په زبان دې لوبې وشوي

توپک پرېږده په قلم پورې دې وژني
په شاگرد په استاذان دې لوبې وشوي

گيلامنه تا کې تنگ کله رادرومي
چې په گران وزيرستان دې لوبې وشوي

تکبير

په حقه هيڅ ويړه له دار او له زنځير مه کوه
 مړ شه قيدي شه غلامي دي په ضمير مه کوه
 ما لا د خپلو کونډو بورو تپوس نه دي کړي
 څه مخکې تېر شه ما ته ذکر د کشمير مه کوه
 که چيرته مړ شوم په بې ننگه او بې پته مرگي
 مورې په مخ مې لارې توئ کړه په ما وير مه کوه
 پردی جامه کې اکثر پته وي مزدوران د پردو
 افغانه روند باور په خان ملا او پير مه کوه
 دا ورور وژنه ده جهاد نه دی امير صاحبه
 زما په مرگ الله اکبر نارې تکبير مه کوه
 مرگ خو حتمي دی خامخه مړې خو په نره مړ شه
 اي گيلامنه ياره تېښته له تقدير مه کوه

نه شرمېږي

د خوړیندو او د میندود سلگون نه نه شرمېږي
چې بلسې دې پر کور دي د لمبون نه نه شرمېږي

ستا هره ورځ دوه درې ماشومان الوخي په بسم
نو ته د هغو پرې پرې پښو لاسونه نه شرمېږي

ته نریې چې خوله ناست یې ستا حق وړانګه ثناء غواړي
ریښتیا وایه د دغو جینګون نه نه شرمېږي

عبث دې اوږده کړي دي بس ځان دې پرې بیردی
د خپلو څنو ږیرې او بریتون نه نه شرمېږي

راوړي یې تصویرونه ماشومان هرې جلسې ته
د هغو ورکو ورونو پښتنو نه نه شرمېږي

هارون بلور طاهر د اور مشال دې څنګه هپر کړل
بې تنګه د تقيب د پر هرون نه نه شرمېږي

وهی دې ماشومان پکې د ژمی بارانونه
ای ته د بکاخیل کیمپ د خیموننه نه شرمپې

چې لاندې تردې سوال یې شول قرانونه کتابونه
د وړانو مدرسو او جماتونو نه شرمپې

په تا کې نه غیرت شته نه پښتو په نوم گلخان یې
چې ته د گیلان د پیغوروننه نه شرمپې

یادونه شهید گیله من دلته د قام د زلمیو د تنگونی په پار د غورخنګ
دوه زورې او ژبورې خویندې په وړانګه لونی او ثناء اعجاز هم یاد کړې
دې دغه دوه ویارلې خویندې د غورخنګ د لومړې ورځ سر لښکرې وې
او په ډیره میرانه یې په هر د غونډه کې برخه اخیستې

مالگې

له پردو څنگه كېلې وکړو په ظلمونو باندې
چې خپل مو مالگې دوروي په پرهرونو باندې

د وطن پېغلې مو اخر دې حد ته ورسيدې
د بې وسعې شعار ليکي په مړوندونو باندې

د نړۍ خلک به په کومه سترگه گوري موږ ته
چې دی هېواد کې مو بنديز په مکتبونو باندې

وطنه درې رنگه پیرغ دې ځکه نه شي زغمی
خپل دې مئین دي په پردیو بیرغونو باندي

که راویښ نه شوی نو دا واورئ را روان نسل به
قسم په خدای لارې در تو کړي په قبرونو باندي

یه خدایه مور ته له وطن هغوی دوزخ جوړ کړی
څوک چې مئین دي ستا په حورو جنتونو باندي

چې ددې عدم تشدد به هم څه حد وي کنه؟
تور سره او سپین مو شول راستړي په سرگونی باندي

ای گیلامنه لرو برافغانان نه یو کیږي
که ورته مړ شي په نارو او په شعرونو باندي

حل

نه مونږ په آرام کینو نه ته د مسلې حل غواړې
شارې مورچې ته لکه چې بیا اباد بدل غواړې

نیمه قیصه خورې نیمه راباسې په ممبر ناست یې
مثلاً مثلاً وایې صفا وایه څه ویل غواړې

کلي کې د میندو بچي ورک پسې رندې شولې
جار محبوبې ته څنگه رانجه غواړې کاجل غواړې

زړه کې دې پاک سر زمین په خوله د لرو بر نارې
جار رهبره ته به چې مننه او که کابل غواړې

او په انسان دوسته هیوادو کې لاریون خای نیسی
اخ پښتونه ته په احتجاج حق له ځنګل غواړې

زه د جنازو او د قبرونو نه اوزگار نه یم
ای لیونی ته له ما په خپل حسن غزل غواړې

ته د غلامی په خوب ویده قام ته نارې وهې
یاره گیلانه په دوی څنګه تل وهل غواړې

ولار دي

غار دي شم له بریتو خه گیلې گیلې ولار دي
کور په دروازه کې دي پردی سړي ولار دي

نن ورځ ده د اختر زموږ د کلی هدیره کې
د هر مزار وه سر ته یتیمان بچي ولار دي

دا هغه د غیرت دک پښتانه دي دغه نن چې
خیرات ته په قطار کې و پر په ورین تندي ولار دي

زموږ د وطن سره او سپین لاهور پینلې ته لار
په دښتو کې یې صرف د کیکرا زغي ولار دي

دا حال دی د وطن د مشرانو کیلامنه
چې عام د کیمپ سپاهي ته په جناب و جي ولار دي

سازونه

د هر کاروان اول منزل معلومول پکار وي
بيا پسې نيت تړل او سم په کلکه تلل پکار وي

راشه يوه دوې د خیر خبرې پښتنو ته وکړه
که په کور ناستې خور او مور ته دې کنخل پکار وي

زه په سازونو او سندرو باندې مړ ژوندی يم
خو د جومات او هجرې فرق په کې کول پکار وي

گيله من وري

که شوک افضل جهاد کوي نو دا قوي حديث دی
چې د جابر حکمران مخ ته حق ويل پکار وي

ملگرتيا مه کره که کوي يې د پښتو متل دی
چې درگه نيسي نو د درگې ټينگ نيول پکار وي

مور ته د روس او امريکې له واده مخکې مخکې
د دې ډيورنډ کرښې له منځه ټولول پکار وي

دښمن که هر څو زورور شي بيا يې هم تر منځه
سر ټيټول نه دي پکار سر ماتيدل پکار وي

چې ددې مور خاورې په ننگ ځوانان راوپاراوي
ای گيلامنه نن سبا داسې غزل پکار وي

غداريم

که حق خبره غداري وي بنه بشکاره غدار يم
پرون غدار وم نن غدار يم سبا ييا غداري يم
که چپرته سپينه او صفا خبر کول جرم وي
که د مظلوم او يتيم او بنسکې پاکول جرم وي

که چپرته خپل مظلوم ولس ته حق غوښتل جرم وي
که د تور سرود حياناموس ساتل جرم وي
نوزه مجرم يم ما بندي کړئ ما په دار کړئ راشئ
د خپل وطن قام په خبره مې سنگسار کړئ راشئ

کيله من وړم

زه مې د خپلو شهيدانو پور له چا وغواړم
د کوټې شار د وکیلانو پور د چا وغواړم
د ارمي سکول د ستودينټانو پور له چا وغواړم
د باجوړ د شهيدانو پور له چا وغواړم

زه د کنډر وزيرستان تپوس له چانه وکړم
زه د عثمان عارف ارمان تپوس له چانه وکړم
زما وطن کې په زرهاوو کونډې پورې گڼي
بې لويټې پښې ابلې پښې گڼي سرتوره گڼي

ستريې مات دی در په در گڼي مجبوره گڼي
په وچو شونډو پښتنې د جنت حورې گڼي
دا نه په مونږه امريکې نه هندوستان کړي دي
راسره هرڅه دې دوه مخي پاکستان کړي دي

بدل ترې اخلم خامحا ترې نن په شور اخلم
که په شور ونه شوه سبا يې بيا په زور اخلم
زه مې د خپلو وينو يو په سله پور اخلم

هم يي نصرت ورسره تريور اخلم

هوزه غداريم بنه په جار او برمولا غداريم
 که حق خبره غداري وي بنه بنکاره غداريم
 پرون غداروم نن غداريم سبا پيا غداري يم
 عافيه صديقي په ډالرو باندي چا خرڅه کړه

په انگرېزانو چا ناموس او چا حيا خرڅه کړه
 په لال مسجد مسجد افسر ظلمونه چا وکړل
 اي پاکستانيانو اسرايل او که انديا وکړل
 پردي جنگونه په ډالرو باندي چا وکړل

غت غت بمونه په ډالرو باندي چا وکړي
 وزيرستان ته دا تاجک او اوزبک چا راوي
 په جيکپستونو او جيلکفوت او پاتک چا راوستل
 پرويز مشره لا اساما مسان چيرته دي

راو انور غوندي د وخت فرعونان چيرته دي
 ابي تندي باندې كيكونه بسكت جا و خوند
 وار پرې چا كړي و بيرته راكت جا و خوند
 ووايي زه تر مشرف راحيل باجوا غداريم

كه حق خبره غداري وي بنه بنكاره غداريم
 پرون غداروم نن غداريم سبا ييا غداري يم
 مور ته تكړه يې له بنگاله خپل پطلون راوړه
 درنه ييل شوي اپ پرون كشمير راوړه

په لراو بر افغانانو سترگې مه اوباسه
 په دې مظلومه انسانانو سترگې مه اوباسه
 هو حوصلې مه بايلي اي زما د غورځنگ ملگرو
 سره روان شئ كلک يو ځای څنگ په څنگ ملگرو

پاشي همدا وخت دي د پرېكړې او بدلون ملگرو
 په وطني شمع شيدا او لكه پتنك ملگرو

ان شاء الله بيا به په اټک خپله جنده ودر و
د خپلواکي بيرغ به پاس په ملگره ودر و

دا مې نعره ده گيلامنه خامخا غدار يم
که حق خبره غداري وي بښه ښکاره غدار يم
پرون غدار وم نن غدار يم سبا بيا غداري يم

يادونه : په پورتنی نظم کې د رياست د کرو تاريخي جناياتو
پوره تاريخ او داستان پورت دی . د بېلگې په توگه په
کويټه کې د پښتنو وکيلانو قتل عام چې رياست يې ذمه
وار و . د پېښور په ښار صدر کې د ارمني سکول د لسگونو
ماشومانو وژل چې وروسته ثابته شوه چې رياست پخپله
پرې حمله کړې وه او دا حملې يې پخپله ځکه کولې چې يو
خوا يې پښتانه وژل او بل خوا يې د نړۍ والو پاملرنه او
خواخوږې جلبوله چې گوندې دوی پخپله هم د ترهگرو د
بريدونو لاندې دي او دا داسې وخت وو چې په افغانستان
کې د ناټو پوځونه وو او په دوی دا تور و چې دوی د افغان
حکومت و سلوال مخالفين روزي او مرسته يې کوي نو دوی
ځکه دا کارونه کول چې ځان له دې توره خلاص کړي او هم
به پرويز مشرف دنيا ته ويل چې دا دی وگورئ موږ هم د
تروريستانو د بریدونو لاندې يوو.

بله تاريخي يادونه دلته په اسلام اباد کې په لال مسجد باندې د پاکستان د پوځونو د بريد داستاڼ دی چې د مشرف په امر پاکستاني پوځ د اسلام اباد د ښار په منځ کې په لال جامع مسجد او مدرسه بريد وکړ او د لسگونو ملايانو، طلابو تر څنګ يې هم مسجد شهيد کړ او هم يې په سلگونو د قرآنکریم نسخې د جنګ په لمبو کې وسپڅلې.

بله لويه تاريخي او د پاکستان د شرم دايمي او د بې ايماني خبره او داستاڼ د عافيه صديقي دی. عافيه صديقي يوه پاکستانی ساينس پوهه مېرمن وه چې په کال دوه زره اته کې په امريکايي قوتونو د دزو په تور ونيول شوه او د پاکستان دولت خپل دغه ناموس يعنې طبعه د امريکا په غوښتنه امريکايي عدالت او امريکا ته وسپارله چې ترته په امريکا کې په امريکايي زندان کې پزته ده.

يادونه: په پورتنني شعر کې شهيد گيله من د پښتون قام د قتل عام لوی لوی قاتلان ياد کړي دي. لکه په سند کې د پوليسو په وردی کې د سوونو پښتنو قاتل راو انور چې نقيب وزير يې هم شهيد کړی دی. بل د پاکستان د پوځ درې مشران چې د پښتنو د قتل عام مسؤلين دي جنرال مشرف، راحيل شريف او قمر جاويد باجوا او همدارنگه د ابي نندن هندي پيلوټ يادونه هم کوي چې الوتکه يې پاکستان نسکوره کړه ابي نندن يې ژوندی ونيوه مگر چاله وېرې يوه څپره هم ورنه کړه او د نازولي ميلمه په شان يې ونازوه.

پاکستانه

ای د ژوندیو قبرستانه رب دې ونړوه
د میرانشاه فوخي زندانه رب دې ونړوه

د پښتنو نه دې عزت ابرو او ژوند اخیستی
ای منافقه پاکستانه رب دې ونړوه

یادونه : شهید گيله من خو میاشتی د میرانشاه په فوخي
زندان کې زنداني و په زندان کې چې کوم ظلمونه او وحشت
ورسره شوی وو هغه یې په یوه نظم کې ټول یاد کړي دي ،
نوموړی نظم په دې ټولگه کې شته نور جریان به هلته ولولئ .

د ليلا گيله

پرون ليلا داسې په چل ول کښې گيله کوله
 ويل يې خفه نه شې خه داسې يې قيصه کوله
 چې ته شاعر يې او د مينې قيصې نه پېژنې
 د محبت شنې سرې رنگينې قيصې نه پېژنې

چېرې يوه ورځ دا زما شنکي خالونه ياد کړه
 يامې چشمان يا مې د سرو شونډو سرونه ياد کړه
 يا مې د تورو زلفو ول په ول تارونه ياد کړه
 يا خو مې چېرته د بنگرو دک مروندونه ياد کړه

چېرته يو دوه قيصې زما په تور وریل وليکه
 يو دوه زما په دې نرۍ غاړه غزل وليکه
 چې زه ډاډه شم چې په ما پورې سندرې ليکي
 زما د سپينې خولې وړې وړې خبرې ليکي

چې کله وستايې زما دمخ سرخي لاليه
 بيا دې منمه هر يو شعر او شاعري لاليه
 ما هم په وچو وچو شونډو ورته مړه وخنډل
 زړه خو مې نه کېده په زور مې په ډک زړه وخنډل

ما ورته وويل لېونۍ دا ستا گيله په ځای ده
 زه يې منمه دا ستا هره يوه قيصه په ځای ده
 دا هم منم چې دا ستا حسن د ستايلو وړ دی
 هر يو انداز دې په غزل د يادولو وړ دی

خوزه څه وکړمه پېښتون يمه حيا رادرومي
 قسم په خدای که مې په خوله د عشق تپه رادرومي
 څنگه يې وليکم ضمير اجازت نه راکوي
 ماته د وران وطن تصوير اجازت نه راکوي

چې شنه خالونه ليکم شنه لوگي بارود رايا د شي
 هغه د کلي په جومات د بمبار دود رايا د شي
 چې سره لبان ليکم نو سرې وينې مې زړه ته راشي

د زلمي ورور تودې تودې وينې مې زړه ته راشي

هغه د پلار په مخ پرته وينې مې زړه ته راشي
هغه د مور په سر چې تلې وينې مې زړه ته راشي
نه نه نو زه به څنگه ستا په مخ سرخي يادوم
په مخ پرته خاورې د خوار يتيم بچي يادوم

اوس زه دا ستا د شنو بنگرو دک مروندونه ياد کړم
که د ځوانانو په لاسو کې زنجيرونه ياد کړم
اوس راته وايه که دا ستا نخرې نازونه ياد کړم
که هغه د کونډو بورو ميندو فريادونه ياد کړم

اوس زه دا ستا د تورو زلفو تور تارونه ياد کړم
که د افغان ملت نه دک تور زندانونه ياد کړم
رنگه ځواني چې يادوم بيا دا خيالونه راشي
دستي مې زړه ته ړنگ کنډر کنډر کورونه راشي

خيال ته مې هغه لوتې لوتې بازارونه راشي
 اف بيا په خيال کې د خپل کور رنګ د پوالونه راشي
 زمونږ په لراو برافغان قيامتونه جوړ دي
 په هر يو کلي او هر کور کې ماتمونه جوړ دي

مونږ خو په يوه ورځ کې له سلو زيات قبرونه جوړ دي
 د جنازونه موسم لوی لوی قطارونه جوړ دي
 د کلي پېغلې د بېلتون په رنځ رنځورې ژارې
 دلته په هر يو کور کې درې درې کونډې بورې ژارې

ستريې مات دی په يو بل کور کې مزدورې ژارې
 ټکري يې پاتې دي په منډو ځي سرتورې ژارې
 بچيان مو گرځي په کوڅو کې خپراتونه غواړي
 يوه دودۍ پسې د ښار واړه کورونه غواړي

اوس دا هر څه په اوبو يوسم ستا وریل یاد کړم
 د یتیمانو ژړا پرېږدم ستا خندل یاد کړم
 اوس راته وښایه چې ستا تنکی چارگل یاد کړم

که بل اورونه پېښور او په کابل ياد کړم
 څنگ د ځوانانو په لاشونو باندې پښې وارهوم
 څنگ په دې سوو اندامونو باندې پښې وارهوم
 ماته د خپلو شهيدانو وينې زور راكوي
 د څر كمر شهيدان پل په پل پېغور راكوي

چې د شهيد ارمان د قبر تصويرونه وينم
 چې د مور كې يې په دعا اوچت لاسونه وينم
 نو په دې خپلې بې وسې په چغو چغو ژاړم
 د پښتون قام په بريادې په چغو چغو ژاړم

لا څو مې ارتې تنې واړه د بنمنان څرخي
 زه ورته گورم د نقيب تور قاتلان څرخي
 ما د طاهر داوړ د سوي بدن پور وانخست
 ما لا تر نن بدل د گران هارون پېلور وانخست

ما لا دخپل قام تنگيالي ځوانان گتلي نه دي
 ما د عارف غوندي تنگي ځوانان گتلي نه دي
 ليلا ما وبخښه خالونه وريل څنگه ياد کړم
 ستا نري غاړه ستا ورشندې چارگل څنگه ياد کړم

ترڅو چې وانخلم د دغه شهيدانو بدل
 د کونډو بورو څورپدلو يتيمانو بدل
 ترڅو چې ونه کړم تپوس د نرپدلي وطن
 دا د بارودو په اور وريت او سوځېدلي وطن

زه مې چې بېرته خپل غېرت او ايمان ونه کتم
 لکه پسونه حلال شوي مشران ونه کتم
 زمانه مه کوه ليلا د شنو خالونو طمعه

يادونه: په نوموړي نظم کې د رياست له خوا

ټول ظلمونه په پښتون ولس ياد شوي دي . د

پښتون ژغورنې د غورځنگ هغه نوميالي هم ياد شوي چې تر
 شهيد گيله من وار دمخه د پنجاب رياست په ورته بڼه شهيدان
 کړي دي لکه شهيد پروفيسور ابراهيم ارمان لونی . شهيد
 سناتور عثمان خان کاکړ او شهيد عارف وزير چې دغه درېواره

په ورته شکل شهيدان شوي دي او گيله من هم رياست په همدې بڼه شهيد کړ.

په پورته نظم کې د تاريخ بل اتل طاهر داور هم ياد شوی دی. طاهر داور د پنجابي رياست کارمند و او پوليس او د لوی منصب خاوند و. کله چې د نقيب وزير تر شهادت وروسته د پښتون ژغورنې غورځنگ رامنځ ته شو او د حق غوښتلو لاريونونه پيل شول نو طاهر داور هم حق ته غاړه کېښوده او د خپل مظلوم قام په تنگه ودرېده خو د پرژر رياست ونيوه او په ډېرې بې رحمۍ سره يې شهيد کړ او جسد يې ورته تر تورخم پورې غاړې غورځولې و چې گوندي افغان حکومت وژلی دی. رياست د طاهر داور سره دا بې شرمي او بې رحمي خکه وکړه چې نورو کارمندانو ووهروي او غلي يې کړي.

په پورته نظم کې د خر کمر يادونه هم شوې او په خر کمر کې د رياست پوځ په بې وزله ولس يو بل تاريخي ناتار کړی چې د تاريخ په پاڼو کې دغه لوی وحشت ثبت دی

د لروبر افغان ستر افتخار علي وزير
درخار علي وزيره

وهې د خپلواکۍ نارې په جار علي وزيره
درخار علي وزيره

ته کله کله دغه تپه ووايې چې مورې
لنډې توپک مې راکه

راغلي دي وطن ته بلاگانې تورې تورې
لنډې توپک مې راکه

پنجاب لري له دې قيصونه دار علي وزيره
درخار علي وزيره

يادونه: دا شعر شهيد گيله من هغه وخت په شور او زوگ په
غونډه کې ويلو کله چې علي وزير د پنجاب له تور زندان نه
را ايله شوی و دا د هرکلي او استقباله شعر و چې په زرگونو
گډونوالو به په لور غږ بدرگه کولو.

حد نه لري

ستا په ييلتون دومره غمجن يمه چې حد نه لري
په ماشوم زړه داسې خوږمن يمه چې حد نه لري

کله مهاجر شمه او کله ترهگر يا غدار
داسې ذليل په خپل وطن يمه چې حد نه لري

که يې په مينه کې په دار هم شم پروا نه لري
په پښتون قوم داسې ميپن يمه چې حد نه لري

د پښتنو په قتل عام خاموش ملک او ملا
ستاسو نه دومره گيله من يمه چې حد نه لري

د باچا خان امر ماتپړي کته خدای گواه دی
نور دومره تنگ له دې دښمن يمه چې حد نه لري

د پښتنو حيا لوتپړي او زه چې خوله ناست يم
زه گيله من دومره دارن يمه چې حد نه لري

بغلان افغانستان

په وينو سوز پرهر پرهر دې کړمه
 د مور په غير کې ترهگر دې کړمه
 چې ته عسکر شوې نو طالب شومه زه
 چې ته طالب شوې نو عسکر دې کړمه
 زه دې په هر رنگ کې وژلی يم
 کافر د پاسه په ممبر دې کړمه
 افغان بچي يم در په دردې کړمه
 خرڅ په کالدارو په والردې کړمه
 په گيلا من هيڅوک زړه نه خوږه وي
 قتل په داسې چل هنر دې کړمه

يادونه : د بغلان افغانستان عنوان پخپله شهيد گيله من
 دې شعر ته ورکړی دی ، د همدې کال په ترڅ کې په بغلان
 کې سپلا بونه ، راغلل چې په سوونو کسان په کې شهيدان
 شول ، نه پوهېږم چې دا سرليک به د همدې پېښې سره
 تړاو لري او که کومه بله خونړۍ پېښه ځکه چې نوموړي
 شعر کې د سپلا ب ذکر نشته بنايي په بغلان ولايت کې د
 کومې بلې خونړۍ پېښې په اغيز کې ليکل شوی وي .
 اټک .

نوی غزل

مور وطن سخت دی گيله من له شازلمیو خنجه
پتمنه غیږه یې ده ډکه له پردیو خنجه

خاوند یې مړ کړ نامعلومو پرون نن اختر دی
کونډې جلکې لیچې خالي کړې له بنګریو خنجه

د مغل خپلو په دربار کې سلامي ولاړ دي
خوشحال خټکه ته خبر یې د لمسیو خنجه

د وطن پیغلې د وطن په تنګ راووتلې
لکه چې تمې یې شوې لنډې د سړیو خنجه

چنگه پیغلوتې دې په سرو لاسونو کونډې کړلې
هجرې د کلي دې خالي کړې له ژنکیو خنجه

ای گیلامنه نور دې مړه قام ته نارې مه وهه
گیله پکار ده خو پکار ده له ژوندیو خنجه

پېغور

بيا دې په سر د فلسطين كشمير پېغور واخله
پښتونه ته اول د خپلو وينو پور واخله

زه به دا ومنم چې تا روس امريكه مات كړي
ته مړه نر شه يو غل غچ خود لاهور واخله

په زنده باد و مرده باد كه چېرته كار وه نه شو
له سره تېر شه خپلواكي او حق په زور واخله

رزمك

غږ د خپلواكي دې د ياغي ياغي رزمكه
زړه د دوښمن ريبي بې له تورې او توپكه

نور بايد دا خپل محكوم وطن له پردو وگټو
غځي چې يو غاى پاخو له كابله تراټكه

خنكه مو خوښيږي دا بل مخ پسې را واړه وو
دا د لنك زامن نه سړي كيږي بې كوتكه

لنگ

عجیبه وخت دی لنگ زمري د دستارونو وهي
تور پنجایان پښتنې میندې په مخونو وهي

اې گیلانه ستا د خاورې دا زلمي خوانان به
اخر په کومو سترگو گوتې په بریتونو وهي

کشری

زما په قتل که دا نوره نړۍ چې ده خیر دی
خو مسلمانان زه خو ستا د کلیمې وروریم

زما پر لاش به دومره ویر وي چې توبې به باسې
حکله چې زه د شپږو خویندو کشری وروریم

ولي

ولي د هر شر ذيمه وار ياد يږم
کله مُسَلِم کله کُفار ياد يږم

خدايه چي ستا به فيصله څنگه وي
يو ځای شهيد بل ځای مُردار ياد يږم

لراو که بر ته سپيناوی ورکړمه
هله جاسوس دله غدار ياد يږم

نري مې هم په شاباسي غولوي
سهار پاگل ماښام هونښيار ياد يږم

که گيلامان هر څو ځان سپين مُلا کړم
بيا هم په هر ځای گنهکار ياد يږم

ياره

شم درنه عار په خو شو واره ياره
زما ياغي ياغي غداره ياره

د گرد افغان ملت د سترگو توره
د هر مظلوم د زړه قراره ياره

په خه خو مه شې زر کلن دې غواړم
د دې بريداد وطن لپاره ياره

زه گيلا من دې بې له تانه شمه
زمونږ سالاره او غمخواره ياره

بلا

کومه بلا چې مونږ په ټول جهان کې نه غوښتله
هغه بلا وزيرستان ته څنگه ورسیده

په کومه ژبه دې فتوه راکړه کافر دې کر مه
ستا اندازه زما ايمان ته څنگه ورسیده

خلوريزه

مونږ خو په مينه ورورولي په انسانيت ميئن يوو
کوو په نوم د افغان ناز په افغانيت مائين يوو

ای گيلامنه نه يريږود تهمت له تاپو
هم په اسلام هم په پښتو هم په غيرت ميئن يوو

ملگري دې يوو

چې چا ته تپت نه شې سالاره ملگري دې يوو
د ژوندانه په هره لاره ملگري دې يوو
د لروبرافغان ولس يې يونوی اميد
د قام د بنه ژوندون د پباره ملگري دې يوو
که ديري سختې تکليفونه راخي راخي دې
موږ له زندان واخله تر داره ملگري دې يوو
زمونږ وعده وه وعده ده وعده به مو وي
تر خپلې خاورې خپل اختياره ملگري دې يوو
د جبرائيل په وزر پت شې په خه خو مه شې
د گيلامن د زره قراره ملگري دې يوو

ته څه وايي

مړه نور غږ د ازادۍ بڼه دې كه ته څه وايي ؟
له دې غلام ژوند خو مرگي بڼه دى كه ته څه وايي ؟

چې تيتوم يې لگوم يې د بادار په پښو كې
نو له هغې مې مات تندى بڼه دى كه ته څه وايي ؟

دا ازغن تار له منځه وړل خو فرض عين دى په مونږ
خو په اټك پوخ د پوالگي بڼه دى كه ته څه وايي ؟

چې د نجيب غوندي په خپله قيصه كلك ودرېږم
او چې په غاړه مې زندى بڼه دى كه ته څه وايي ؟

چې په دې دومره بد وختونو كې مې هم نشو خپل
نودانيم كښ وروړ مې پردى بڼه دى كه ته څه وايي ؟

اى گيلا مننه په قلم خپل قام وطن وستايه
نور بس گودر ليلا منگي بڼه دى كه ته څه وايي ؟

د دواړو حاجت مندیم یو مې زړه دی بل مې ځان
که گران وزیرستان دی او که گران افغانستان د

که لردی او که بردی وروڼو یو پښتونستان دی
یو تنگ یوه پښتو یو مو رواج یو مو ایمان دی

خو نن په اشارو د بل خپل سرپه کانو ولس
لر برپه کانو ولس او بر لرپه کانو ولس

هیڅ فرق مه په کې بولئ پښتون یو د لر او بردی
که سوات که کابل جان که کندهار که پېشاور دی

چې نوم یې د پښتون وی زما ځان زما ځیگر دی
چې ژبه د پښتو وایي زما سترگې او نظر دی

راځئ پښتنو وروڼو چې یو لاس شو یو لښکر شو
دوښمن ته به شکست ورکړو چې یو ځای لراو بر شو

تر کومې به په خپل منع کې جنگيېرو او ژوبليېرو
چې چېرته اور بل شوی دی نو مونږه پرې سوځيېرو

ويده يوو د غفلت په خوب چې کله به ويښيېرو
په خوله مونږه تش هسې بس له يو بل نه څاريېرو

چې کوم محفل ته لاړ شې په يو بل پسې غيبت دی
په خوله دعوي د مينې کړو په زړو کې مو نفرت دی

چې زه پښتون يم ته پښتون يې راشه چې يو ځای شو
ټينگ لاس د ورورۍ را کړه را پخلا شه چې يو ځای شو

چې زه شم در ته گل ته مې بورا شه چې يو ځای شو
که زه وم مرور ته را جرگه شه چې يو ځای شو

تر خوبه په ناحقه تويه وو د يو بل وينه
جوړ شوي سوداگر يوو خرڅه وو د يو بل وينه

جهان ورته یو شوی پښتون هر ځای په نمبر مری
لر بر په شمالي په کابل جان په پېشاور مری

د دین په سر بدنام شول په نامه د ترهگر مری
څوک مری په دهماکو څوک په توپک څوک په خنجر مری

څوک جوړ ورته کافر کړي څوک طالب شي په سنگر مری
دا ولې یو پښتون د بل د لاسه په ډالر مری

د دین په مدرسو کې مو بچیان سینې پرهر مری
جهان ورپورې خاندي پښتانه په سمه غر مری

زما د جوماته امام د پاسه په ممبر مری
بس پېغلي ملالی مو ډلي ډلي په گودر مری

لاسونه د پښتون صباح ییگاه په وینو سره وي
زما ستا په وینو سره وي ستا زما په وینو سره وي

راڻيءَ جي سره يو شو د جهان قيصي به پرپرڊو
بس نور د شخصي گتھي او تاوان قيصي به پرپرڊو

يو وروڻه د پنجاب و فارسي بان قيصي به پرپرڊو
جي گتھي لاس ته راوړو نور د زيان قيصي به پرپرڊو

جي نوې تاريخ جوړ ڪړو ته مې وروڙه به دې وروڙم
اي ته مې د زړه سر شه زه به ستا د سترگو تور شم

تر خو به د ملنگ پشان په يو بل در څرڅپري
اخر وايه تر کومې به د مال پشان څرڅپري

پښتونه لږ خو فکر وکړه ځان ته برياد پري
راوښن شه دوست دوښمن درته ښکاره شو که پوه پري

ټوپک يې لاس کې درکړو ما په تا ، تا په ما وڙني
تياري راخوره وي زمونږ په منع کې رها وڙني

بيدار شه اي پښتونه لږ د ځان تاريخ تازه كړه
جذبې دې راژوندئ كړه د ايمان تاريخ تازه كړه

محمود غزنوي د خوشحال خان تاريخ تازه كړه
لږ بيا د ميرزا علي د ميرويس خان تاريخ تازه كړه

د وخت دې ظالمانو ته عمر له ځان نه جوړ كړه
د پلار نيکه پشانې بهادر له ځان نه جوړ كړه

ته فكر وكړه ټوله پښتونخوا لمبه لمبه ده
په ځان نه يوو خبر چې مونږه كړې څه خطا ده

هر ځای پښتنه پېغله مهاجره په پېديا ده
يو خداى رسول منو بل په قران مو عقیده ده

بس ځكه نرېدلې په بارود هره كوشه ده
زمونږ د پښتنو نه هر ځای ډكه جيل خانه ده

گيله من وزير

بچيان ترهگر بولي دا په كوم كتاب روا ده
مسلم يمه زما د ملك نامه خو كلیمه ده

وزيره گيلا مننه دا د كوم جرم سزا ده
چې فكر خان ته نه كړې اسد خپله برياد پېرې
تر كومي به د بل په اشارو باندي غولېږو

پښتون مري

هم كه لرمري او كه بر مري خو پښتون مري
كه طالب مري كه عسکر مري خو پښتون مري
لويه خدايه د دنيا په منځ چې چپرتنه
په نامه د ترهگر مري خو پښتون مري
كه شهيد دی كه مردار دی خوار پښتون دی
كه مورچل كه په سنگر مري خو پښتون مري
چپرتنه لار شوزما ربه حق چپران يـسو
كه په سمه كه په غرمري خو پښتون مري
خوك حلال شول او خوك مري په دهماكو كې
كه توپك كه په خنجر مري خو پښتون مري
گيلا من اسد خپل دې ته د پـر چپران يم
كه بې تنگه مري كه نرمري خو پښتون مري

د ننگ ميدان

زه پښتنه يم بې تنگي نه قبلوم لاليه
د ننگ ميدان ته څنگ په څنگ درسره هم لاليه

د زرغونې انا لمسي يم ستا دعا په کار ده
د وخت ملاله يم زلمي راپاروم لاليه

الله دې نه کړي که شهيد شولې په ننگ د وطن
په تار د زلفو به کفن درته گندم لاليه

يا که تپي شوې گيله منه خال دې پدم په وينو
بيا به په لپو کې اوبه درته راوړم لاليه

يادونه : دا شعر شهيد گيله من د پښتو ژبې تکړه
سندرغاړې مېرمن پاولينې ته د زمزمې او سندري دپاره
پخپله لېرلي و چې د گيله من تر شهادت وروسته اغلې
مېرمن پاولينې سندره کړ او د سندري په بڼه خپور شو. ما ته
دا شعر مېرمن پاولينې راولېږه.

ذابقه

يوه داسې ذائقه شته چې هر بنده به يې څكي
بنده هم صرف نه هر يو زنده به يې څكي

د هيچا يې څكلو ته زړه نه كېږي ترڅو ده
لازمي ده مجبوري ده خامخا به يې څكي

كه تنگ كه بهې تنگي كړې كيامنه اسد خپله
په خپل وخت هر يو نر هر يو دله به يې څكي

ژمنه

دا درسره ڪري ڪوم مُلا د جنت ژمنه ده
دا خو جهاد نه دي آشنا دا خو ورور وژنه ده

دلته يو گلخان دي د ڪشمير جنگ ته ٿيو وهي
خپله مور يي ناسته په خيمه ڪنبي بي وطنه ده

دا دي پيخي دروغ چي رياست د مور مثال لري
اوه ييا پښتنو ته څنگه خپله مور دوښمنه ده

هر قوت چې وغواړي نو مریې کړي هم پریې کړي
توره د پښتون د ترهگریې نوم لمنه ده

ای خلکو قسم دی چې منظور له چا هیڅ نه غواړي
صرف یې د بڼه امن خپل اولس لره غوښتنه ده

مونږه را اوچت کړ په دنیا مونږ یې کړو در په در
ای پښتنو دا د شنه او سپین ییرغ مننه ده

خان په حقه وژني تور ته تور او سپین ته سپین وایي
ځکه زمانه د گیلان نه گیلانمنه ده

یادونه: گیله من د گل خان لفظ هغو پښتنو یا پښتون ته کاره
ولو کوم چې د پاکستان ائین او قانون مني او د خپلواکي او د
پښتنو واک اختیار مخالف دي او په موجوده ریاست کې د منصب
او قدرت خاوندان دي

دروازی

په جونو مو کړې بندي د مکتبونو دروازي
په تاسو دي شي بندي د جنتونو دروازي

زموږ د خویندو میندو ماشومانو په بد حال
گواه دي د پنجاب د زندانونو دروازي

وطن کې بد حالی ده بده ورځ ده وطن داره
موږ پورې په مابنام کړو د کورونو دروازي

جنت وطن یره دی خو په قدر یې پونه یوو
خدای بندي کړې په موږ د رحمتونو دروازي

مزه د کلي نشته گیله منه اسد خپله
چې بندي کړې لالی د دیدنونه دروازي

اجل

ولا که يې نور و منمه دا خو کيدار غل دی
زما فکر د خوشحال دی د دې فکر د مغل دی

ایمان به خنکه تېر کړې ته په زیرو ورته گورې
دا ستا په کلي کور ستا په عزت يې جوړ غوښل دی

زما فکر خراب دی که دا وخت دومره بدرنگ دی
چې کړی گيدرانو په زمرو باندي يرغل دی

ای دا مو د اسلام او د پښتون وطن دوښمن دی
هم دوی دی نړولسی پېښور دی که کابل دی

خو هغه دی خو کته یې بدله ده ملگرو
دا مونږ ته پاتې شوی دا ایپي فقير متل دی

ای راشه دا تویک کپړده خپل ورور دریاندي وژني
په خدای که دا جهاد وي دا ټول ما او تا ته چل دی

چې کوم ملا په چا باندي فتوه د جهاد ورکړه
نن هغه ملاجان هم د هغود لاري مل دی

دا نن چې ما او تا ته وايي غدار یې شریسندیې
منم خوله مې د ورور ده خو اواز پکې د بل دی

پروا مه کوه حق ته به حق وایې گیلانې
هیڅوک هم نه دی خلاص چې پوره شوی یې اجل دی

د زندان كيسه

زه به تر نېمې نېمې شپې شپې خورندوم
 لاس يو خوا سر بل خوا عجيبه خورندوم
 د مخ له خوا يې د كرتونو په تارو وهلم
 شاته پر ملا يې په چيټرو او ډنډو وهلم
 خو خدای گواه دې ما په دې حال كې دا شعر ويلو چې
 زه عام وجود يم خاوري كېر مه فاني به شمه
 خو كه په تنگ د وطن مړ شوم قيمتي به شمه
 قامي لښكر ته زه له سر او ماله تېر وركو يم
 نو په دې نه يم چې په دار يا زنداني به شمه
 ما كه په تنگ د افغان كلكه توره وتړله
 اصلي وارث د خوشال خان او ابدالي به شمه
 كه مې دستا په شكېدلي وړيل تنگ ونه كړ
 د وطن پېغلي خپل تاريخ ته تهمني به شمه
 كه د بدن وينه مې تويه شوه په حق د مظلوم
 نو گېله منه افتخار د خپل پردي به شمه
 په دې كوته كې يوه د اوسپنې چوكۍ پرته وه

په دې چوکۍ کړد چاپېره زولنې پرتې وې
 ییا یې پردغه چوکۍ وترله سم یې بند کړم
 پېخي مې سا اخیستی نه شوه سم محکم یې بند کړم
 دغه چوکۍ له لاندې ورو ورو گرمېده راپسې
 بوی به راتلو د تن جامه به سوځېده راپسې
 په دې چوکۍ یې لگول د برق د تار شارټونه
 د اور لمبې وې را کول به یې بار بار شارټونه
 ځینې سزاوې خو په خوله د یادېدلونو نه دي
 ځینې لمحې د یادېدو بیانېدونو نه دي
 دوی هڅه کړه زه یې په مارانو لرمو خوړلم
 ژوندی انسان وم په ژوندون یې زه په سپو خوړلم
 یو بیره ورسرې راتلو چې خوشخبري درکوم
 نن به سهار د اذانه په وخت پانسې درکوم
 زه به خوشال شومه چې شکر دی چې ژر مړ شمه
 چې بې تنگي رانه ونه شي بهادر مړ شمه
 بس هره شپه به یې ویل چې نن تیار اوسه
 د پانسې وخت دې رانږدې شولو بیدار اوسه

ما ته به مينه لور ماشومه لور را ياده شوله
 خود وطن به هره بوره مور را ياده شوله
 ما ويل كه مرم شكر په تنگ د مظلومانو مرمه
 زه د وطن په كوندو بورو و يتمانو مرمه
 چې به سهار په ديكو به يې روان كړمه زه
 بس په چيترو او دندو به يې روان كړمه زه
 سترگې مې بند په زخمي پښو به يې روان كړمه زه
 له لږ منزل نه پس عجبه حادثه راغلله
 هر خوا قبرونه وو د مړو هديره راغلله
 زما وه مخ ته يې د پرد كم عمر خوانان ووژل
 په يو ساعت كې يې خلور پينځه كسان ووژل
 تيار يې جوړ و زه لاندي ژور كند ته گوزار كړم
 دې ظالمانو په ژوندونې قبرستان ته گوز كړم
 پاس يې په غاره په ترلي مخ كسان ولاړ وو
 په وينو رنگ د انسانانو قصا بان ولاړ وو
 عينو په لاسو كې گيمتهې عينو بپلچې نيولې
 عينو زما په سر توپكې تمانچې نيولې

ویل یې اوس وایه زموږ کیسه منې او کنه
 اخري وار تنگ دی دا خپل سر دې ساتې او کنه
 خو ما ورغبرگه کره چې شابسې گوزار کوئ
 ژر ژر مې ووژنئ د خه شي انتظار کوئ
 ای که ذره ذره توتیه توتیه نیم نیم شمه
 افغان پښتون یمه قسمت دی که تسلیم شمه
 بس لنډه دا چې دوی پرې پو شول چې یوه نه مني
 ای دغه ځوان په هوش خواص زموږ کیسه نه مني
 بس یو څو ساعته شوم بپهوشه زما حال بدل شو
 زما په ځان اختیار شو ختم زما خیال بدل شو
 داسې ماحول جوړ شو چې شو راسره ورور په قید کې
 زما وراره ماشومه لور او زما مور په قید کې
 له یو خوا بل خوا د چیترو او ازونه راتلل
 ماته د ورونو او ورپرونو فریادونه راتلل
 بس له دې وروسته چې دوی ما باندې هر څه ویلي دي
 په دې پوښه یم چې ما بد او که ډېر ښه ویلي دي
 پښتنو ورونو دا زما مختصر بیان و

دا په ما تېر په فوجي قيد کې د محشر بيان و
 خو خداى گواه چې زما سره دا قران پوره دى
 دغه قسم زما په هره يوه مېدان پوره دى
 په دې اخر وخت کې هم ما د خپل پرهر په وينو
 د تور زندان پر دېوال دغه بيت ليکلي دي چې
 (که وم ژوندى د ازادى د اتني برخه به وم
 که چېرې مې ومه نو زيرى مې تر گوره راوړئ)
 ځکه چې ما و خپل ولس ته په بار بار ويلې
 دا مې په شعر او په تپه کې دي په جار ويلې
 چې يا وطن او يا کفن دا مې شعاردى
 پښتانه راوينومه دا مې کار دى
 ما قبول دي د حق لار کې په سر سترگو
گيله مننه که زندان دى او که دار دى
 يادونه: په ليندې کې پورتنې دوه بيتونه د بناغلي باز خان الميار دي
 چې د شهيد ارمان لوني د قبر پر دبره هم ليکل شوي دي موږ د کتاب پر
 شا پر پښتۍ هم د همدې خاص ارزښت له مخې ليکلي دي او شهيد گيله
 من هم دلته په خپل شعر کې رانغاړلي دي

بغاوت

ما ته چي چا کنخلي وکرلي په تنگه د قام
هغو ته هم ما د يووالي خواست نصيحت کړی دی

دا چي پښتون په کې غلام دی دا پېڅي نه منم
ددې نظام نه مې په کلکه بغاوت کړی دی

پښتانه

پښتانه د پاکستان نه دي صاحبه
پښتانه خو پنجایيان نه دي صاحبه

پښتانه د لراو بر د لوی تیر دي
پښتانه یو خو کسان نه دي صاحبه

یادونه: په دې شعر کې یې اشاره هغو ریاستي پښتنو ته ده چې د پاکستان له زېږېدو راهیسې د پښتنو په نوم د سیاسي گوندونو مشران یا پلویان دي او د ریاست په هر ظلم یې خوله گندولې او خاموش دي. نو دلته گيله من ریاست ته وايي دغه کسان چې ناسو سره د پښتنو په نوم ناست دي ، یوازې دوی پښتانه ، نه دي بلکې پښتون قام یو ډېر لوی تیر دی او له آمو تر اباسینه ددې خطې او جغرافیې خاوندان دي.

مینه

مجبور به يم خو چې زما په مینه شک ونه کړې
لکه مورکی لکه پلار جان درسره مینه لرم

خلک به هر څه هر څه وايي ته گوايي په ما
افغانستانه گيله مان درسره مینه لرم

يادونه : دلته بيا هم گيله من د خپلې لهجې له مخې او د
قافيې د سمون په پار گيله من ، گيله مان ليکلی او موږ هم
پرته له لاسوهنې وليکه . بله لنډه يادونه دا ده چې د پاکستان
رياست او ادارو تل هڅه کړې او کوي چې پښتانه يو په
بل بې باوره او بد نام کړي د غورځنگ په ډبرو مشرانو او
غرو پسې يې همداسې تبليغ کاوه او کوي چې دوی د
نورو هېوادونو کسان او جاسوسان دي يعنې پاکستانيانو ته
يې ويل چې دوی د هند او افغانستان جاسوسان دي او
افغانانو ته يې ذهنيت ورکاوه چې گوندي دوی پخپله د
پاکستان جاسوسان دي . دې باريکۍ ته په کتو شهيد
گيله من وايي چې خلک يا دښمنان به هر څه هر څه وايي خو
افغانستان زه په تا مين يم .

په اور پسي شه

ستا په نه زره شکرانه په اور پسي شه
تر مطلبه ياران په اور پسي شه

لوپته چې د ناموس يې په سر نه وي
مره داسې پښتانه په اور پسي شه

چې ډکيري همپشه زموږ په وينو
ملکه ستا دا خزانه په اور پسي شه

چې د حق په خای کې پاتې چوپه خوله شي
دا ملک دا مولانه په اور پسي شه

ميخواران چې ترينه وچې شونډې گرځي
ساقی ستا دا ميخانه په اور پسي شه

گيله منه چې نگار در خخه ولاړو

مره رنگه شوه د نيه په اور پسي شه

يادونه: په پورته شعر کې شهيد گيله من د خپلې کليوالې لهجې له

مخې د شعر په قافيه کې مولانا د مولانه، دنيا د دنيه په بڼه ويلی

او ما هم کتې مټ د هغه د زمزمې نه همدا سې وليکه.

جنازي

مورډ به ترڅو پورې د يو بل جنازي اخلو
په پښتونخوا وطن کې هره ورځ لاسونه وينو

کله د پلار کله د مور مات اندامونه وينو
له هرې خوا د يتيمانو فریادونه راځي

د اخ ورور جانه اخ پلار جانه اوازونه راځي
د هريو کلي نه د مړو اعلانونه راځي

د لراو برافغان وطن نه ماتمونه راځي
د لوبو وخت کې وي معذور به شي بچيان د وطن

ورته بمونه خښوي څو کيداران د وطن
زمورډ په غوښوي يې ماره کرل سپي لپوان د وطن

خو بیا مو هم په یوه خوله نشول مشران د وطن
زموږ خو پېغلې د بابا په کورو کونډې شي

په یو بل کلي کې خیرات غواړي برینډې شي
له حیا ډکې پښتنې پېغلې سر توري شوې

ځکه اکثره خویندې میندې مو مړې بورې، شي
په یو بل کلي کې په خیرات غوښتو مجبورې شي

د سر سړي مو شول حلال د جاسوسانو په نوم
مشران مو مړه شول د غدارو کافرانو په نوم

څوک ترهگر څوک یې کره مړه د بدمعاشانو په نوم
ځینې ځوانان مو په پنجره کې د زندان بندي دي

د پښتونخوا مې په زرگونو انسانان بندي دي
څوک یې ژوندي په امریکا په برطانییا خرڅ کړل

تپوس یی وکری جرنیلانو برملا خرش کرل
کلی کورونه راته رنک کرل پنجاب

پول تاریخی بنوونخی عایونه راته رنک کرل پنجاب
بنوونخی مدرسې او مکتبونه راته رنک کرل پنجاب

گرده نری کې یی په نوم د ترهگر بدنام کرو
استاد شاگرد ملا عامی او هم یی دم سره بدنام کرو

زموږ په وینو یی خپل خان ته بلانگونه جوړ کرل
خان ته گوز په تور لاهور کې محلوونه جوړ کرل

درې او یا کاله شول پښتون نه یی غلام جوړ کری
د منډی د خرش لیلام له پښتون جوړ کری

موربه یی تش د ملک په نوم په لا الا غلط یوو
د پر پښتانه یی په دا شنه سپینه جنده غلط یوو

څوک يې په پاک سر زمين او دا دا غلط يوو
په دا دوه مخي رياست موږ په بيا بيا غلط، يوو

نو نور خو بس دي پښتنو ځانونه وپېژنئ
اي مېړنو اي تنگيـالو ځانونه وپېژنئ

اي د غفلت په خوب ويډو ځانونه وپېژنئ
د تور دښمن د دې دومخې پالېسي په خلاف

راځئ چې يو شو د بنده د بنده گي په خلاف
ددې دښمن ددې دښمنې معاملې په خلاف

موږه او تاسو باندي کلک سپين بغاوت فرض دي
په دې محکوم وطن کې غږ د افغانيت فرض دي

په لړ او بروطن کې ټينگ ملي وحدت فرض دي
دا کار په موږ لکه پينځه وخت عبادت فرض دي

ددې غلام ابني غلام نه ازادي اخلو
رائي د سر په قرياني نن خپلواكي اخلو

د غلامی له ژونده سل ځلې بهتر دی مرگی
د ازادی د تنگ په کار کې معتبر دی مرگی

رائي دې کار ته اول خپله گيله من تيار دی
سبا ته هم نه ايسار پېرم دا دی نن تيار يم

تاسو هم دې کار ته د تنگ په پري ملا وترئ
صرف په خوله نه نغدي نغدي ارادې وترئ

ځي په لاسو کې د خپلواک وطن جندي اخلو
موربه ترڅو پورې د يوبل جنازې اخلو

موربه ترڅو پورې د يوبل جنازې اخلو
موربه ترڅو پورې د يوبل جنازې اخلو

لوی افغانستان

وجود مې لوی افغانستان دی د مثال په توګه
زړه په کې پروت ملت افغان دی د مثال په توګه

دې ظالمانو په اغزنو کرښو نسیم کړی دی
بیا یې په ډېر وحشت په لراو بر تقسیم کړی دی

چې د دې نسیم زړه یو کېدو ته څه اقدام ونه کړو
دا خو معلومه ده چې ژوند به په آرام ونه کړو

چې وي موجود دا د تورخم تور زنځیرونه ترڅو
چې مو تر منځ وي د ډیورنډ شینکي تارونه ترڅو

کيله من وزير

نو بيا بېنځي په لراو برامن د خدای قسم دی
په کابل جان په پېښور امن د خدای قسم دی

تاسو حساب وکړئ چې څومره څور پدلي یوو موږ
د دې بېلتون دلاسه څومره درد پدلي یوو موږ

موږ سکه وروڼه یوو دښمن سره ویشلي یوو موږ
بیا یې په سل قسمه نومونو غولولي یوو موږ

له پښتونخوا چې څوک جنت حورو غلمان ته لیري
بیا یې توپک په لاس لوی کور افغانستان ته لیري

موږ که سوځېږو که ژوبلیږو خود دوی دلاسه
په لراو برکې وژل کیږو خود دوی دلاسه

دا چې له هر گرنګه ولېږو خود دوی دلاسه
دا چې په وینو کې لوغړېږو خود دوی دلاسه

منخ كې بېلتون دى ورور د ورور له حاله نه خبرېږي
پلار يې د زوى مور يې د لور له حاله نه خبرېږي

نور نه تارونه منم نه يې دا پاتېك منمه
نه د چا توره زور او نه د چا ټوپك منمه

نه يې معاهده د ديورنډ نه يې گندمك منمه
نه يې زنجير په تورخم نه يې په سپين بولداك منمه

فقط يو لوى كور له كابله تر اټك منمه
دا خو په زور چا شو كولى له خپل خان يمه زه

كنه كه دلته يم كه هلته يو افغان يمه زه
وزيرستان سوات پكتيكا كې مې اورونه بل دي

په لر او بره پښتونخوا كې مې اورونه بل دي
د دې اورونو مړ كېدو ته يو كېدل په كار دي

ددې اغزنو کربنو نور له منځه وړل په کار دي
پښتنو څو مو چې دا وړان وطن گتلی نه وي

چې مو ترڅو دښمن ته زور د مټ بنودلی نه وي
څو مو چې دا د وطن زور پرهر گنډلی نه وي

چې مو ترڅو په اټک بند دپوال وهلی نه وي
ای گيله منه تر هغې په موږ سيالي قسم دی
په افغانانو سوله امن خوشالي قسم ده

لاسونه

دا چې لاشونه يې کش کيږي په روډونو باندې
ای نړۍ والو دا مظلومه انسانان نه وينئ

ای ملايانو په برما په فلسطين ژارې خو
دا په چمن کې سره په وينو مسلمان نه وينئ

ای پښتنو سياست والو ولې غلي ناست يې
دا ناروا وې د خدای داد يې پاکستان نه وينئ

يو سړی

هم د لردی هم د بردی یو سړی
ماته د پرزيات معتبردی یو سړی

د افغان ملت په تنگ باندې ولاړدی
د منظور پشتون عسکر دی یو سړی

سر

په خپله خاوره د پرديو زور او شر نه منم
له خدايه پرته هيڻ د سر د پاسه سر نه منم

چي پڻتونخوا په ڪي برباده وي پنجاب اباد وي
داسي دوه مخي پاڪستان په عمر بر نه منم

ويزه

په خپل وطن ڪي دي ويزه پاسپورٽ بپخي نه منم
ته تذڪره نه مني زه دي شناختي نه منم

ته چي زمور ملي رهبر منظور پشتين نه مني
زه دي قايد اعظم علامه اقبال يو چودري نه منم

چمن

خان ملک ملا خاموش دي دا کوم تنگ دی دا کوم دین دی
د چمن خخه جوړ شوی هم برما هم فلسطین دی

د کشمیر په تنگ دي ډېرې چغې وکړلې پښتونه
نن دي وار دی ستا سکه ورور په وینو کې رنگین دی

یادونه دا څلوریزه یې د چمن غیرتي ولس د هغه اعتراض په هکله ویلې ده
چې د چمن ولس له اتو میاشتو راهیسې پرلت وهلی او د پاکستان د
حکومت هغه پرېکړه نه مني چې وايي په چمن دي افغانستان ته تگ راتگ
په ویزه او پاسپورت شي. دا اعتراض میاشتو میاشتو ته اوږد شو او په دي
دوران کې د پښتنو ټول سیاسي قومي او مذهبي گوندونه چې پاتې شول او
د حکومت له خوا د پرلت د ختمول په خاطر خوځو واري په اعتراض
کوونکو ظلم زور وشو او ډېر کسان په کې شهیدان هم شول.

يوره

راشه ويده دې کرم په سپين سپين مړوندونه ياره
دېر به دې کړي وي په سره رمل خوبونه ياره

دېرې شپې ورځې دې کړې تېرې واخ ای
چې درته جوړ کړمه د زلفو بالبنستونه ياره

شوندې دې وچې دي پاسته لاس دې تغمې تغمې دي
زما نازکه ياره و زما نيازينه ياره

په تسلي مې ښکلوه په دا نازک انتګي
چې رنگ مې نه کړې د لنډې زني خالونه ياره

دومره دوه درې کاله دې څنگه تېرول په سفر
په ما خو سور اور وي له تا بېغير وختونه ياره

ته راته غلی شه لالیه زره مې دک دی درته
چې درته ووايم د سوي زره حالونه یاره

وگیله منه سر مې کپړده د زلفوپه بالینست
زه به خار خار کرم ته وایه راته شعرونه یاره

یادونه ددغه شعر په کره والي کې، اغلې مېرمن نوشایې اشنا او بناغلي
عاشق الله فریاد مرسته کړې ده

رسل په عریسي کې شگو ته وایي او ددې شعر له داستانه د گيله من د
مسافری ستړی او په سرو شگو کې د مزدوری سخت ژوند ښه اټکلولای

يوره

روڅه چې ويود دې کم په سپين سپين مرمندينه يوره
هيو وودې کړي وي په سره رامل خويينه يوره

هيري شپې وريځې وو دې تيري وي شوکيري وځاي
چې ديرتـا جور کمه دې زلفې بولشتينه يوره

شوندې دې وچي دي پوسته لوس دې دوغمې دوغمې دي
دې مونوزکه يوره وه دې مونيازينه يوره

په تسالي مي ڪوشالاوه پيءُ دا نوزڪ اٿنگي
چي ڀانگ مي نه ڪنبي دي لندي زنيي خولينه يوره

دامره دوه دري ڪوله دي خرگي تيرا اول په سفر
په موخو سير يوروي دي تو بغير واختينه يوره

ته روتا غلائي شه لاليه زره مي ڊاڪ دائي ديرتا
چي ديرتا اويائيم دي سوي زره وولينه يوره

وه گيلامنه سرمي ڪشيده دي زلفان په بولشت
زه وو ڄار ڄار ڪه اوت ته ويايه ارتا شعرينه يوره

شعر

د غلامی له ژونده سل ځلې بهتر دی مرگی
د ازادی د تنگ په لار کې معتبر دی مرگی

راځئ دې کار ته اول خپله گيله من تيار دی
سبا ته هم نه ايسار پرم دا دی نن تيار يم

تاسې هم دې کار ته د تنگ په پري ملا وتړئ
صرف په خوله نه نغدي نغدي ارادې وتړئ

ځی په لاسو کې د خپلواک وطن جندي اخلو
موربه ترڅو پورې د یو بل جنازې اخلو

بغاوت

ما ته چي چا کنخلې و کرلې په ننگه د قام
هغو ته هم ما د یووالي خواست نصیحت کری دی
دا چي پښتون په کي غلام دی دا بېخي نه منم
ددې نظام نه مې په کلکه بغاوت کری دی

پښتانه

پښتانه د پاکستان نه دي صاحبه
پښتانه خو پنجایان نه دي صاحبه

پښتانه د لراو بر د لوی تېر دي
پښتانه یو شو کسان نه دي صاحبه

یادونه په دې شعر کې یې اشاره هغو ریاستي پښتنو ته ده چې د
پاکستان له زېږېدو راهیسې د پښتنو په نوم د سیاسي گوندونو
مشران یا پلویان دي او د ریاست په هر ظلم یې خوله گندلې او خاموش
دي نو دلته گیله من ریاست ته وایي دغه کسان چې تاسو سره د
پښتنو په نوم ناست دي ، یوازې دوی پښتانه ، نه دي بلکې پښتون قام
یو دېر لوی تېر دی او له امو تر اباسینه ددې خطې او جغرافیې خاوندان

دي

مینه

مجبور به يم خو چې زما پنه مینه شک ونه کړي
لکه مورکي لکه پلار جان در سره مینه لري

خلک به هر څه هر څه وايي ته گوايي په ما
افغانستانه گيله مان در سره مینه لرم

يادونه دلته بيا هم گيله من د خپلې لهجې له مخې او د ق فېي د
سمون په پار گيله من . گيله مان ليکلي او مور هم پرته له لاسو ځني
وليکه بله لنډه يادونه داده چې د پاکستان رياست او ادارو تل غټه
کړې او کوي يې چې پښتانه يو په بل بې باوره او بد نام کړي د غورځنگ
په ډېرو مشرانو او غړو پسې يې همداسې تبليغ کاوه او کوي يې چې
دوی د نورو هېوادونو کسان او جاسوسان دي يعنې پاکستانيانو ته
يې ويل چې دوی د هند او افغانستان جاسوسان دي او افغانانو ته يې
ذهنيت ورکاوه چې گوندي دوی پخپله د پاکستان جاسوسان دي نو
دې باريکي ته په کتو شهيد گيله من وايي چې خلک يا دشمنان به هر
څه هر څه وايي خو افغانستان زه په تا مين يم

به اور پسې شه

ستا په نه زره شکرانه په اور پسې شه
 تر مطلبه ياران په اور پسې شه
 نو پته چې د ناموس يې په سر نه وي
 مړه داسې پښتانه په اور پسې شه
 چې د کيږي همپشه زمور په وينو
 ملکه ستا دا خزانه په اور پسې شه
 چې د حق په خای کې پاتې چوپه خوله شي
 دا ملک دا مولانه په اور پسې شه
 ميخواران چې ترينه وچې شونډې گرځي
 ساقی ستا دا ميخانه په اور پسې شه
 کيله منه چې نگار در خخه ولاړو
 مړه رنگه شوه دنیه په اور پسې شه
 یادونه په پورته شعر کې شهید کيله من د خپلې کلیوالي لهجې له
 مخې د شعر په قافیه کې مولانا د مولانه ، دنیا د دنیه په بڼه ویلی او
 ما هم کت مټ د هغه د زمزمې نه همداسې ولیکه.

قام سره

په ژوند هم د خپل قام يم هم به مرم د قام سره
تر هر سنگر تر هر ډگر به هم د قام سره

چا ته به سر تپت نه کرم نه خرڅ او نه به دار شمه
وعده مې ده په قران لاسونه بدم د قام سره

او نه مې په زندان او دار هيشوک تم کوی نه شي
بپنځي بې اندازې مينه لرم د قام سره

په هره خوشالی د قام د زړه نه خوشالېږم
بس خدای گوا شریک يم په هر غم د قام سره

وزیره گيله منه د افغان په نوم دې مرشم
د مرگ پس چې یادېږم چم په چم د قام سره

قسم

قسم په خدای تا لکه ځان لکه ایمان گرانه وم
 قسم په خدای تا لکه لوی افغانستان منمه
 او چې زما وطن ته بد امنی راوړي جنگونه راوړي
 نه سعودي منمه نه داسې پاکستان منمه

گل خان

چې د مار نه زهر اویاسی ماهی شي
 د پښتون نه چې تنگ اویاسی گل خان شي
 څوک چې سر لکه منظور په وطن شیندي
 نو هغه سړی د ټول ولس جانان شي

جانان

د جانان مثال د درې رنگه بیرغ دی
 تورې سترگې شینکی خال سره یې لبان دي
 له دې سړې خولی دې واړه صدقه شه
 هغه ټول چې غلامان د پاکستان دي

تیبیزه

په وطن هر سړی درد یې
 سړی خو یو غلې مړ کیږي
 خو په خپل قام دې قربانی یې
 بنځه په هر سړي کونله یې
 سړی هغه دی چې پرې خاوره کونده شینه

ملت مې لراو بر افغان دی
 په قام وطن مې خان قربان دی
 خیر که په برخه مې زندان دی
 سپین مخ دې لوی افغانستان دی
 داتوری زلفې دی بیرغ باد رپوینه

زما ارمانه خدای دې جور کره
 رنخور جانانه خدای دې جور کره
 مرم بې له تانه خدای دې جور کره
 افغانستانه خدای دې جور کره

چې هر پښتون درته پرانیستې تنی دینه

پنه یار مې سختې نه لوریږي
 خو په خپل قام مې زړه بدیږي
 که لالی مری که بندي کیږي
 که تور وریل مې میراتیږي

په وطن جنگ دی جانان نه ایسارومه

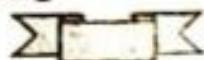

قام کې بې تنگه خلک کم شه
 زموږ د دښمن په کور ماتم شه
 د پښتنو دښمنه سم شه
 په تا مې ییا خولگی قسم شه

په وطن تنگ و تا په کور کول خوبونه

د گلو بنار يې بختوره
خدای خو دې مه کړه د نظره
زما زړگي زما ځيگره
ځکه بنا پسته يې پېښوره
چې له کابله مرور درته رايينه

په جار نعرې د لراو بر کړه
يو کابل جان بل پېښور کړه
ځان انقلاب ته برابر کړه
ته د منظور خولي په سر کړه
زما به ملي پيرغ په سرو وي دريه شمه

د گيله من وزير جانانه
زخمي زخمي وزير ستانه
نور شې ازاد له دې بلانه
راجور شې لوی افغان ستانه
چې روژه مات مود کابل په اذان شينه

خیر اوس که بد شي او که بښه شي
 د قام په تنگ دې هر څه وشي
 څوک دې قیديان شي څوک دې مړه شي
 رهبره وار دې خطا نه شي
 تر شا دې پېغلي پښتنې ولاړې دینه

که کلک پښتون شوې کلک افغان شوې
 د پښتنو سره روان شوې
 نوزمان خان زما جانان شوې
 که د وطن په نوم قربان شوې
 په تار د زلفو په کفن ډرته گندمه

هغه خپلواک ژوند مو گندل پر شو
 په وطن بیا مغل چاپېر شو
 د پلار نیکه تاریخ مو هېر شو
 وار د نجیب د پگړۍ تېر شو
 نور پکتیاوال دې پگړۍ نه په سره وینه

زما جانانه خفه نه شې
 زمونږ کله ستانه خفه نه شې
 له خانه گرانه خفه نه شې
 وزير ستانه خفه نه شې
 د ميرزا علي بابا پچيان به دې گتینه

له ستني ووتلې تاره
 په ملا مات شوی يې چناره
 خومره مې وکړې انتظاره
 ته چې راځې له کندهاره
 زه به چمن ته له چمپيل سره درځمه

دا مې يقين دا مې ايمان دی
 هدف مې لوی افغانستان دی
 زما ترې سراو مال قربان دی
 يار له کابل څه رازوان دی
 ما په تورخم ورته نيولي دي گلونه

په پښتو جنگ دی پاتې نه شې
قومي غورځنگ دی پاتې نه شې
ژوند مو بدرنگ پاتې نه شې
په وطن ننگ دی پاتې نه شې
زغملی نه شم د همخولو پیغورونه

زما اوستا تر منځه خنله دی
ځکه د دواړو ژوندون شنله دی
زړه مې د تورو وینو ډنله دی
پوزه دې کرښه د دیورنله ده
سره انتګي دې لراو برافغانان دینه

ستا په بهلتون دومره شمجن یمه چې حد نه لري
په شمجن زړه داسې خوږمن یمه چې حد نه لري

په کرغېړنو او اهزنو کرېښه و بهله یاره
دومره دې تېری د دیدن یمه چې حد نه لري

کله ترهگر شهیدمه او کله مهاجر او غدار
دومره ذلیل په خپل وطن یمه چې حد نه لري

د پښتنو په قتل عام خاموش ملک او ملا
له تاسې دومره گيله من یمه چې حد نه لري

که یې په مینه کې په دار هم شمه پروا نه لري
په پښتون قام داسې مټین یمه چې حد نه لري

د باچا خان امر ماتېږي کنه خدای گواه دی
نور دومره تنگ له دې دشمن یمه چې حد نه لري

د پښتنو حیا لوټېږي او زه چې خوله ناست یم
زه گيله من دومره ډارن یمه چې حد نه لري

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**